

הם קוראים אחרי יא עיני, יא רוחי, ומעירים כל מיני הערות. מספרת סוהיר — הדוגמנית המוסלמית הראשונה בישראל, וילידת המקום הראשונה הלוכשת שורטס בעכו — „אבל באמת, אני בכלל לא נמשכת אחריהם. אני מחזיקה את הרגל למעלה, וממשיכה ללכת. כאילו שלא שמעתי דבר. כי אצלי זה ככה, מילדות: הגאוה זה הכי חשוב.“

והיה לה — מילדות — במה להתגאות: בתו הבכורה — יש לה עוד שני אחים ואחות צעירים ממנה, הלומדים בתיכון — של בעל אדמות אמיד מעכו. היתה סוהיר שייכת תמיד לעילית החברתית של עכו הערבית.

„אבי לא עובד“, היא מבהירה בהכרת ערכה, המבוססת על סולם הערכים המרומי, „יש לו אדמות, והוא מחכיר אותן.“

מסורתיים,

אבל מודרניים

בניגוד לתפיסה המסורתית בכלל היא נוגע לריבוד חברתי-כלכלי, נחשבת משפחת איברהים לאחת המודרניות בעכו. האם, המגלה שמץ מרגליה וידיה — וכמובן את פניה — בבגדים מודרניים, הלבשה תמיד את בתה הבכורה, כמו יהודיה. אביה דאג ללימודיה העליונים — דיים בבית-הספר טרה-סנטה הנוצרי, שבו קיבלה סוהיר תעודת בגרות.

דודתה — שאצלה מתגוררת סוהיר מאז היותה בת 16 — העמידה לרשותה חדר ענק, מלא בציורי פרסקו נדירים על התיקרה ועל הקירות — הנחשב למסואר ביותר בעכו העתיקה: „תמיד היה לי כל מה שרציתי“, מספרת בת האצילים המודרנית.

וכאשר רצתה, לפני מיספר חודשים, להירשם לבית-הספר לדוגמנות של מועדון דון לאשה — קיבלה, כמו תמיד, את מלוא התמיכה. גם הכספית. „זה עלה לנו, יחד עם המלחמה, והנסיעות לתל-אביב — יותר מ-2000 ל"י“, אומרת דודתה הדוברת ערבית ואנגלית. „אבל סוהיר רצתה — אז נתנו לה. לא איכפת לנו

ילדה מוסלמית:

סוהיר איברהים לפני שנים מספר, כתלמידת בית-הספר התיכון „טרה סנטה“, מאז, השתלבה בחברת שני העמים המאכלסים את ארצה, מעריצה את אוס-כולתום — ואת יהורם גאון.

כאשר סוהיר איברהים (18 וחצי) עוברת בשכונת מגוריה, בעכו העתיקה, עם השיער הבלונדי הגולש עד הירכיים, ומיכנסי השורטס האדומים — המ-

דוגמנית

הכסף. איכפת לנו מה שמדברים. תמיד דיברו על סוהיר. היא בחורה יפה מאוד. והיא מתלבשת אחרת מכל החברות שלה. אבל עכשיו — עם המכנסיים הקצרים האלה, ועם הדוגמנות — מדברים עליה יותר מדי. אני סותמת לי את האוזניים חזק חזק, בשביל לא לשמוע מה שמידי רבים עליה השכנים והמכרים.“

גיעים גם הם עד לאותו מקום בדיוק, אבל מהכיוון ההפוך — אף אחד אינו נשאר אדיש. הג'מעה, המתרכזים, כנהוג, בבתי הקפה, מסירים את עיניהם מלוח הששי, מפסיקים למצוץ את הנרגילה, ורנועצים עיניים יוקדות ומהופנטות בפרח המקומי המקסים העובר מולם.

נסיכה בארמון:

חדר מגוריה המלכותי של סוהיר, בבית דודתה המפואר, שם היא גרה. על הקיר: ציור פרסקו נדיר חמראה צבאים ומפל מים ביער. בתמונה משמאל: סוהיר בסיום קורס הדוגמנות.

לסוהיר לא איכפת. בת הטובים היא עדינה והמפונקת יודעת בדיוק מה שהיא רוצה — ואוהבת לעשות רק את זה: „יכול להיות שאני אמשיך ללמוד, בירושלים או באמריקה, כמו שהורי רוצים. אבל בינתיים אני מקווה מאוד ש- צים. אבל בינתיים אני מקווה מאוד ש- אצלי בתור דוגמנית. ברור שזה חשוב מאוד איך מתחילים. כשרואים דוגמנית מפורסמת — כמו קארין, למשל, שהיתה המורה שלי — זה נראה יפה מאוד. אבל